

Trecutul ca o casă în ruine

Înainte de a vedea o montare a **Livezii** de vișini de A.P. Cehov, cea mai incitantă întrebare este cum va fi "făcută" (transpusă scenic) livada. Nu este vorba neapărat despre decor, ci despre o

După ce, în primul act, am căutat încordată copacii sau o sugestie a acestora, mi-am dat seama că în altă parte stă cheia: la Mugur, livada nu se află explicit pe scenă; ea este casa, conacul care se vinde și, o dată cu el, e lăsat în paragină trecutul. De ce a ales regizorul această variantă? Din perspectiva lui, personajul principal feminin poartă nu povara unei iubiri, ci a casei în care și-a trăit cea mai frumoasă parte a vieții, casă pe care e nevoită nu doar să o părăsească, ci și, în special, să o vadă

vișinii sunt o pulbere fină (ce parcă tot în moloz își are originea), care intră o dată cu vântul pe fereastra larg deschisă. Mai mult: ciripitul păsărelor și lumina când caldă, când rece, ori proiectând pe pereți umbre ce seamănă cu o ploaie de petale. Așadar, lumină, umbre și un praf care acoperă totul și se ridică la orice mișcare a personajelor. Ca într-o casă în care, chiar atunci când abia au sosit, locatarii se pregătesc de plecare. Din acest motiv, tăiatul vișinilor, la finalul actului patru, e sugerat de zgomotul ciocanelor care țin-tuiesc în cuie ușile și ferestrele casei părăsite. Iar Liuba, un mic clovn trist și rătăcit, își ia rămas-bun de la casa-livadă, dar nu se lasă decât târâtă; smulge în trecere bucăți din tapet, își toamnă moloz pe ea, se impregnează de materia trecutului. Ea însăși suflet răvășit, îngenunchează în fața propriei case dărăpănite. Livada de vișini nu mai e, conacul se năruie, viața Liubei s-a risipit.

Dacă despre spectacolul de la Piccolo Teatro s-a scris că este o "simfonie a albului", regia lui Vlad Mugur e o excelentă transpunere scenică a replicii din piesă: "Timpul trece". Și ce rămâne în urma lui? Un bătrân în căruț de copil, îngropat într-o casă în ruină arătând ca după cutremur, cu ușile și ferestrele ținuite, un cavou care se dărâmă treptat peste somnul lui liniștit, de veci.

Mirona Hărăbor



Stief Mágda în **Livada de vișini**

întreagă concepție asupra esenței textului, care pomește de la acest simbol central. Giorgio Strehler, spre exemplu, a reprezentat fragilitatea ramurilor încărcate de flori printr-o pânză albă care acoperea deopotrivă scena și sala și, prin vibrațiile ei imperceptibile, evoca poezia vișinilor. Când am aflat că Vlad Mugur pregătește la Teatrul Maghiar din Cluj piesa cehoviană, am așteptat să cunosc tocmai varianta sa de livadă. Mai ales că, pentru mine, Mugur are ceva din sensibilitatea vizuală a stilului lui Strehler.

prăbușindu-se sub ochii ei (Pentru că nu mai adăpostește familia ce a locuit-o, construcția se stinge ca un trup abandonat de suflet.) Legătura dintre Liuba și propriul cămin e atât de puternică încât plecarea ei determină degradarea și pustiirea casei.

Astfel, livada este mereu "văzută" din interiorul casei și, deci, niciodată arătată deslușit, în sine. Ea este tapetul alb (ca florile), dezlipit, rupt în fâșii care stau să cadă, într-o casă dezmembrată, cu pereții smulși din care curge moloz. Alteori,

Singur printre ceilalți

Încă de la înființare, Teatrul Act a promis că va suplini cu proiecte inedite ceea ce teatrele ne-independente au neglijat sau au omis a face. Unul dintre planurile începutului era atunci anonim inclus în categoria generică "stagii de pregătire teoretică" și, spre lauda

organizatorilor, a fost de curând îndeplinit conform cu socoteala de acasă.

Astfel, timp de trei zile, în sala de o sută de locuri, pusă la dispoziție de organizatori, s-au înghesuit toate soiurile și vârstele de amatori ai teatrului, de la critici și studenți la UATC, până la cei, sur-

prinzător de mulți, care pur și simplu flirtează cu genul. Prilejul nu a fost o manifestare mondenă; era musai să fii interesat ca să rabzi cu bucurie, ore de-a rândul, șederea incomodă la grămadă. Spațiul, prin amplasare (la subsolul unei clădiri vechi din inima Bucureștiului), prin